

Publicerad 2009-02-02 19:45 av Rebecca Broberg

Monolog av kvinna från mentalsjukhus.

Minns du mina ord?

– Det finns så mycket som jag måste säga dig, sådant som du bör veta. Du är inte längre liten, du ska tåla höra. Titta mig i ögonen... vad ser du? Ser du en perfekt flicka som har en lycklig framtid, eller ser du en misslyckad flicka som har en mycket mörk tid framför sig? Det får du svara på själv när du har hört allt som jag har att säga. Okej, livet är för kort för att må dåligt, eller? Borde man gå runt och skratta åt att någon i familjen dör eller aldrig sakna sin vän som har flyttat till ett annat land? Är det rätt? Visst, kanske jag överdriver. Det enda som jag försöker säga är att det faktiskt är rätt att må dåligt. Vilken plats du får i livet kan bara du avgöra. Här sitter jag inne på ett mentalsjukhus bara för att jag är konstig. Reagerar jag på ett annorlunda sätt? Jag är ganska säker på att du också skulle må dåligt av att sitta inne i ett tomt, vitt rum helt inlåst. Man hinner tänka så mycket, fundera på vad man verkligen vill med livet. Jag är rätt säker på att jag kommer att sitta här inne tills jag dör. Jag kommer inte ändra mina åsikter om livet bara för att jag ska bli fri, för jag vet att jag är frisk! Alla tror att jag är mentalt sjuk utan att veta om det själv... och? Jag fattar inte ett skit! Då kan de ju fan ta in vem som helst på detta jävla mentalsjukhus! Vad borde jag tycka och tänka egentligen? Hur tänker du? Kan ingen ta ett snack med dessa jävla psykläkare eller vad de kallar sig... psykiskt sjuka läkare kanske. Men, åter tillbaka till mina egna åsikter. Jag kom in här för att jag försökte ta livet av mig, men misslyckades. Hur många är det inte som vill det? Halva Sverige, fan! Jag fattar fortfarande inte... Gör du? Desto länge jag kommer sitta här inne desto mer självmordsbenägen kommer jag ju fan att bli, varför fattar de inte det? Säg det till dem... berätta! De har övervakningskameror i hela jävla rummet och nu sitter de väl och antecknar att jag har börjat tala med mig själv också. Gör jag det? Är ni bara en syn som inte existerar? Det borde väl ni veta. Säg något. Säg något då! Finns ens jag? Hur fan ska jag kunna veta det? Är detta en verklig värld som jag än så länge lever i? Jag fattar inte ett skit. HJÄLP MIG DÅ! Låt mig få leva ett normalt liv för en gångs skull... Jag klarar inte av detta längre!

Hon springer runt i rummet, hon slår i golvet, springer in i väggarna och skriker:

HJÄLP MIG! JAG ÄR INTE SJUK, JAG VET DET, JAG VET!!

Högtalare:

Psykiskt utbrott, rum 74

En kvinna springer in i rummet, trycker snabbt in en spruta i armen och flickan somnar in... kvinnan glömmer kvar sprutan och en flaska med sömnmedel

- Jävla dottorj... dlu shkaa dd... döö.. ss.. chubba...

Dagen efter

- Det som hände igår, händer nästan dagligen. Jag får inte kasta ut min ilska, hur mår man då? Tänk om du aldrig fick slå din näve i bordet någon gång eller svära, hur skulle det kännas? Skulle du må bra då, eller? Svara då. Jag kan inte skrika för mycket för då blir jag ju av med medvetandet ett tag. Tycker du att jag har

ett liv värt att leva? Skulle du vilja leva som jag? Jag har inte ens en familj som kan bry sig om att jag sitter inne! Fattar du hur det känns? Det känns inte alls, det är helt tomt i mitt hjärta. Jag kommer inte ihåg hur det var att vara älskad... hur det kändes att vara glad. Jag kan inte längre föreställa mig något sådant, det går inte! Ingen skulle reagera om jag dog, inte ens skratta! För ingen vet vem jag är, INGEN! Ni har aldrig sett mig glad, eller hur? Går det att föreställa sig? Går det? Tänkte väl det... det går inte! Jag klarar inte att leva såhär längre. Förra veckan... så slutade jag att äta, för att långsamt få somna in. Så detta är kanske en sista chans att lyssna på vad jag har att säga. Du som sitter där, lyssna noga nu. Vill du leva såhär? Så som jag lever? Vill du att andra hamnar i den situationen som jag är i nu? Inte? Men gör något åt det då! Kom ihåg detta... även fast du kanske hatar ditt liv så visa det inte för någon, det var ju vad jag gjorde. Jag visste det, och nu sitter jag här, helt ensam, helt tom... helt förstörd. Jag kan inte avgöra om detta är gott eller ont. Jag har ju varken varit med om något bättre eller sämre. Men jag känner på mig att det finns något bättre, och dit vill jag att du ska nå. Jag talar till dig. Du är här för att lyssna på mig och jag är här för att tala till dig. Jag önskar dig ett gott liv, det är vad jag vill. Förstår du? Mitt liv kan inte bli bättre än vad jag har gjort det till. Jag kan inte ta mig ur detta rum fysiskt, men mina ord når dig och jag kan hjälpa andra. Det är det enda bra som jag kan göra här inifrån. "Tag vara på livet, men frukta aldrig döden".

Hon får kramp i magen och lägger sig ner:
Minns du mina ord?

Hon dör och det släcks ner. Högtalare:
Förlorad patient, rum 74.

See the rain, see the stars,
Se the child who cries alone.
See the moon, see the dark,
See the girl who dies alone x2

Save the rain, save the stars,
Save the child who cries alone.
Save the moon, save the dark,
Save the girl who dies alone.

Mmm... Ooh...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rebecca Broberg med Poeter.se id #26919 innehar upphovsrätten